

HARANTI

a jiné výštky

Al.hexth

Silvestrovská edice 2018

1: HARANTI

„Nepřijde ti to pivo zkyslý...?“

Těžký vzdech se zatřepetal pod klenbou jak křídla duší, marně dorážejících na zavřené dveře spasení jako můry na lampu.

„Nic už není co bejvalo,“ přitakal zasmušile druhý hlas.

„No a tak si říkám,“ navázal po chvíli tíživého mlčení první hlas, „vypadá to dobře, zkusím to. A víš ty co? Ze začátku to dobře i šlo. Ale pak se to nějak...“

„...pokazilo,“ doplnil druhý hlas. „Jo. U mně to samý. Vždycky se najde nějaký harant, co začne vymejšlet kdyby a coby, a ostatní se ho chytanou...“

„Fakt ti nepřijde zkyslý-?“

„Um- glg- ech- no...“

„Já to pít nebudu. Vážně. Hospodo, frťana. Né, velkého. Jo, rovnou dva.“

„Jo jo, to chce něco ostrého. No, a teda co jsi s tím dělal?“

První hlas se řezavě zasmál. „Dělal? Jakože myslíš rozebrat, vyčistit a seřadit? Si spadnul z jahody naznak, ne? Kde bych na to vzal čas prosímtě?“

„To mi říkat nemusíš!“ zavrčel druhý hlas. „Jako kdybych na tom byl jinak! Co mě se týče, ani bych do toho nešel, to si piš!“

„Když se vohlídnu, ani já,“ přitakal první. Dvě polknutí následované hlasitým zvukem prázdného skla jež udeřilo o desku stolu dokreslilo osud obou ostrých nápojů.

„No, co asi. Udělal jsem reset,“ říhl první hlas. „Všechno jsem to spláchnul. Teda, skoro všechno. Co taky jinýho?!“

„Jo, to zní rozumně. Pomohlo to?“

Neutrální pokrčení ramenou. „Těžko říct. Uvidím. Co ty?“

Nový rezignovaný povzdech. „Hele, nic mě nenapadá. Asi to udělám stejně jako ty...“

*

Jen o něco později Noe s obavami v tváři vzhlédl k obloze, která se počala zničeho nic děsivě zatahovat...

2: SIRKA

„A proč to děláš?“

Oslovený zprvu vypadal, že otázku ani neslyšel. Poněkud nepřítomně upíral oči na zlomenou zápalku, kterou právě pustil ze svých špínou usmolených prstů.

„Hele, proč to děláš?“

Divoce zarostlá hlava se zakývala. „No... já musím.“

To mě zaujalo. Vlastně celá ta situace byla divná. Co tu dělám, ptal jsem se už poněkolkáté sám sebe. Proč sedím s nějakým bezdomáčem na obrubníku, místo abych jel do práce?

„Musíš?“ Pobavilo mě to. „Úkol pětiletky?“

Okoralé rty přelétl téměř neznatelný úsměv. „Ty si pamatuješ pětiletku?“ Hlas zněl náhle docela jinak.

„No, moc ne,“ přiznal jsem.

Opatrně šťouchl okopanou špičkou boty do zlomeného dřívka. „Ne. S tím nemá pětiletka nic společného.“

„Co tedy?“

„Strunová teorie.“

Tedy, říkám na rovinu, že jsem čekal leccos. Ale tohle ze mě vyrazilo dech.

„Cože?!“

Jen odevzdaně mávl rukou, jako že nemá cenu se o tom bavit. No tak to ne!

„Říkal jsi – strunová teorie?!“ opakoval jsem důrazně.

„No jo.“

„Nechápu.“

Potřásl hlavou. „Já taky ne.“

Dobrý vtíp, dalo by se říci. Ovšem kdy v rozhovoru s bezdomovcem padne takový výraz?

„Kecáš,“ řekl jsem.

Jen mlčky přikývl.

„Povídej,“ vybídl jsem ho.

„Říkal jsi, že nechápeš,“ zavrčel.

„Jasně. Ale ty mi to vysvětlíš, že ano?“

Umolované prsty vylovily ze svrchníku zmačkaný nedopalek.

„Fakt chceš?“

„Chci,“ řekl jsem rozhodně.

Tentokrát přišla řada ve výlovu na zapalovač. Plamínek olízl špačka a proužek dýmu zmizel v plicích. „No... kámo... víš co jsou atomy?“

„No jasně,“ prohlásil jsem hrdě s myšlenkou na barevné kuličky, obíhající jiné barevné kuličky v těžišti.

„Tak struny jsou ještě menší. A na rozdíl od tří rozměrů mají rozměrů šest. Jsou nesmírně menší, a současně jsou stejný jako to největší na co se dá pomyslet. Jak řekl Hermes Trismegistos: jaké nahoře, takové dole...“

„Cooo?“ žasl jsem.

„Potíž je v tom, že ty zbylé rozměry nikdo neumí otevřít.“

„A co ten Trimegosaurus?“

„Trismegistos, debile,“ sjel mě kritickým pohledem. „Ten? Ten nic. Jenom byl první, kdo to zjistil.“

„Jo aha. Jasně. A zlomil sirku. Naprosto chápu.“

„Trhni si,“ zavrčel a zmlkl.

„Ale no tak. To byl jen pokus o vtip. Jak to všechno tedy spolu souvisí?“ Sáhl jsem do kapsy a zelený papírek s číslem sto změnil majitele.

„Chm!“ udělal přístupnějším tónem. „Tohle Calabiho-Yauovo hledisko má ale plno řešení. Ne tak moc jako nekonečno, ale docela dost. A jeden takovej flop variety se na mě přilepil.“

Teprve později mi strejda gúgl prozradil, o čem to vlastně mluvil. „Jak – přilepil?“

„Vyřešil jsem ho,“ pokračoval jako by mě neslyšel. „Ne matematicky. Fyzicky. Prostě jsem ho udělal. A on tu zůstal.“

„Kdo?“

„Ten přesmyk. Nejhorší na tom je, že se vopakuje.“

Nechápal jsem zhola nic. „A co z toho plyne...?“

„Tenzi na varietě je potřeba zlomit.“ Upřel na mě pohled, který náhle přímo hořel. „Rozumíš?! Kdybych ho nechal, celej tendle svět by se proměnil... proměnil na...“ bezradně rozhodil rukama.

Konečně se mi něco sesadilo dohromady.

„Takže ta sirka...“

Nervózně potáhl. „Jo. Symbol. Jenže fyzikálně navázanej. A proto musím... každý den. Musím zachránit, co jsem podělal.“

„Jak dlouho?“

Pokrčil rameny. „Nevím. Dokud' nespočítám řešení.“ Vztekle mávl pěstí. „Už jsem to skoro měl, rozumíš, ale nějaký zmetci mi zápisy na zdi náplavky posprejovali infantilním graffiti! Bejci! Ignoranti! Já tu zachraňuju svět a voni-!“

„Aha. A co když ti dojdou sirky než na to přijdeš?“

Tu hrůzu v jeho očích do smrti nezapomenu. „To rači ani neříkej, čoveče! To by bylo moc, ale fakt hrozně moc špatný! Vůbec ani nechtěj vědět, co by se s celým světem stalo-!“

Nechtěl jsem to vědět. Už tak jsem měl naspěch.

Ale ne natolik, abych nedaleko v trafice nekoupil balík zápalek a nedonesl mu ho.

„Seš správnej chlap,“ řekl mi spokojeně.

*

Nebojte se. Ne všichni strunaři musí skončit takhle. A konec světa nemusí být už zítra.

3: UKONČETE SÁZKY

Ruka, jakých není na světě mnoho, rutinním pohybem roztáčí ruletu. Onyxově černé kolo se dává do pohybu a černo-červená políčka na okraji se slévají do kvantově rozmazané šmouhy.

„Kolo běží, vkládejte sázky...“ zní nedefinovatelný hlas.

Kolem stolu šumí tichý hovor. Úmysly, temné jako singularita. Hlasy, lomené jako gotická klenba.

„Sedmička vypadá dobře...“

„Spíš patnáctka, nemyslíš...?“

Sloupky žetonů se sunou na různá místa zeleného koberce.

„Šel bych k jinému stolu, tohle je moc malá ruleta...“

„A což tentokrát zkusit jen červenou...?“

„Vyčkáme dalšího kola, co říkáš...“

„Prosím ukončete sázky...!“

Kolo zvolna, neodvratně, zpomaluje svůj rej. Kulička osudu, symbol nepředvídatelnosti a nestálosti, už jen chvíli poskakuje po značkách. Černá. Červená. Černá.

„Červené D, číslo 35!“

„Paráda!“ Tvář vlastníka sázky se zlověstně ušklíbne. Gestem, jež by mohlo být směle označeno za globálně teatrální, rozpráhne ruce. „Takže, teď mě sledujte!“ zahřmí jeho hlas.

*

Krátce nato přijala tísňová linka 112 hlášení. Na dálnici D35 z Hradce Králové do Svitav došlo ke smrtelné nehodě.

A kolo osudu běží. Vkládejte sázky...

4: KONEČNÁ

Devorkin sedí na zemi a zírá na protější stěnu, aniž jí vidí.

Paprsky pozdně odpoledního slunka se matně odrážejí od kousků vojenské barvy, jež leží náhodně rozházené na ošoupaných parketách.

Pak se jeho oči zaostří a ústa rozevřou dokořán.

*

Jak úžasně to všechno vypadalo!

Synek. Tak nádherný, až to bralo za srdce. Zdravý. Dobře pil, dobře spal. Devorkin byl šťastný tak jako může otec syna být.

Ve čtrnácti dnech si náhle všiml, že ho z kolébky sledují dvě nevinné oči. Naprosto přesně. I přes dřevěné příčky bočnic.

Natali se jen smála a objímala je oba. „Je to přece tvůj syn! Ó, jaký bude jednou chlapík!“

Ve dvou měsících Natali synka přistihla, jak sedí.

Stávali nad postýlkou se spícím synkem a snad se báli i dýchat, protože po každém probuzení je překvapil něčím novým. Těšili se nebesky, ale i trochu báli. Proč tak moc? Proč tak rychle? Proč tak úžasně?

Když dětský pohled vyrazil Devorkinovi z ruky hrnek s kávou, mohla to být náhoda, pouhá shoda okolností.

Nebyla.

Věci v místnosti se počaly chovat... divně. Nepřátelsky.

„Ne, ne, ne, můj zlatý,“ zpívala Natali něžně a chovala to malé tělíčko, zatímco ze stěn padaly obrazy. „Nemůžeme ho nechat napospas bez lásky,“ objímala pak v slzách Devorkina. „Je tak malý, a byl by na to úplně sám...!“

Ve chvíli, kdy počaly nože v kuchyňské zásuvce rachotit, když šel kolem nich, Devorkin v jediném příšerně ledovém úderu srdce pochopil: ach nebesa! Není to můj syn!

Jenže jak to jen říci Natali?

Musím, musím! Ale myšlenky se v hlavě zmítají jak ptáci s krvavě zpřeráženými křídly.

„Není? Co tím chceš říct! Ty ohavo! Ty hlupáku! Ech, ty-!“

Devorkin jen stál se sklopenou hlavou. Věděl, že to nemá říkat.

V práci se mu nedařilo. V hlavě měl dunící prázdno, ledově svištěcí cirkulárky a beznaděj nekonečnější než zasněžená tajga. Zkasil tři dávky nosníků, mistr na něj křičel jak nikdy dříve.

„To nic, ujela mi ruka při krájení cibule,“ přivítala ho Natali, když se vrátil domů. Prst měla zalepený zrůžovělou náplastí. Hleděl jí zblízka do obličeje a viděl, jak jí hluboko, přehluboko v očích sedí to příšerné poznání, které by nahlas ale nikdy nepřiznala.

Žádná skutečná máma nikdy nepřestane hájit své dítě. Za žádných okolností. A Natali, och, ta byla opravdová máma.

Bože převeliký, pomoz...!

*

Dlouhou dobu stál u kostelíka. Neodhodlal se však svěřit se svými obavami knězi. Jako spráskaný pes nakonec zamířil domů.

Ne, neměl se vůbec vracet.

Ty velké, okované necky, které ležely na zemi kuchyně, ho zprvu úplně neracionálně pobavily. Kdo a proč je sem, sakra, mohl odvléci?

Natali si všiml až poté. Ležela za stolem, a místo hlavy měla jen krvavou kaši. Stejně takovou, jaká zůstala i na rohu necek.

Otočil hlavu.

Synek stál v postýlce a jeho očka zářila jak dva démanty. Přisahal by, že se dokonce i usmál. A kuchyňská zásuvka, plná rachotících nožů, se počala zvolna otevírat.

Devorkin se náhle ocitl v izolované bublině, bez jediného zvuku. Jen vlastní tep rachotil jak perličky. Pak, uvnitř zcela prázdný a ledový, sevřel pěsti. Zásuvku zabouchl jedinou ranou, ale stůl, který ho zničeho nic přirazil na stěnu, v něm uvolnil lavinu natlakovanou za poslední týdny.

Odstrčil ten kus nábytku a jako šílený vlétl do přístěnku. Pod starými šaty ležel odedávna ukrytý kus hrozného železa, které kdysi kolem sebe s řevem rozsávalo smrt.

Závěr hladově zarachotil.

*

Paprsky pozdně odpoledního slunka se matně odrážejí od vojenských nábojnic, jež leží náhodně rozházené na ošoupaných parketách. To, co je v postýlce, se už vůbec nedá nazvat lidským tělíčkem. Prsty opouští křeč a černá, dosud dýmající hlaveň samopalů hluše udeří do parket.

Venku hekticky ječí sirény policejních aut.

Devorkin ví, že se dovnitř nikdo neodváží. A také ví, co jediné zbývá. Vyhaslým pohledem vyhledá kříž na stěně. Trvá hodně dlouho, než si jeho mozek uvědomí, co vidí: kříž visí opačně, hlavou dolů...!

Teď už Devorkin řve. Řve jak smyslů zbavený...

*

Zpráva z tisku.

Ke strašné tragédii došlo včera odpoledne v odlehlém ruském městě. Muž, který patrně psychicky neunesl kritiku nadřízeného v práci, zabil svou mladou ženu a neuvěřitelným způsobem zavraždil svého půlročního syna. Souzen nebude, neboť si nakonec sám vzal život zbraní, jež pocházela ještě z časů Velké vlastenecké války.

Bože převeliký, pomoz-!

5: VŠEDNÍ ŽIVOT

Ngomba Sotitlama se narodil jako dvojitý pohrobek. Otce již neměl a matka zemřela při porodu. Přesto netrpěl nedostatkem společnosti. Hrál si s přáteli jako dítě, učil se, sportoval a bavil s přáteli jako mladík, pracoval, budoval a cestoval coby dospělý, a na sklonku života se věnoval filosofii a odpočíval.

Neženiil se.

Nebyl ničím výjimečný, ani v ničem výrazně nezaostával. Přesto byl kvůli osobnímu kouzlu často zván do vybraných společností, kde býval hvězdou daných akcí. Bral to s rezervou, nestouplo mu to do hlavy.

Úplně k samému konci života propadl zvýšené konzumaci alkoholu, a od tohoto nově získaného zlovyku se nenechal nikým odradit. Zemřel ve spánku v požehnaném věku devadesáti sedmi let.

Všichni jeho přátelé, a nejen oni – mnoho dalších z celého světa – dali prostředky dohromady, pohřbili ho a vedle nechali postavit veliký, monumentální památník z vybraných druhů kamene a drahých kovů.

Stálo na něm jen pár slov:

Zde odpočívá Ngomba Sotitlama, poslední člověk na Zemi.

6: STŘELEC

Střílím a zabívám.

Co, jako? Co to je za otázku – proč?

Je to prostě můj život. Žádná diskuze se nevede. Víím to.

Další překážka, další skok, další výstřely. Přebít. Skrýt se. Vyskočit, vystřelit. Přemístit. A znovu.

Už bych ani nespočítal, kolik takových světů jsem prošel. Všechny téměř stejné, s drobnými rozdíly, ale to hlavní zůstávalo: zabíjení. Jsou chvíle, kdy bych řekl, že mě to i baví.

A pak přijde ta zvláštní chvíle. Přelom. To když mě někdo zabije. No nevrťte udiveně hlavami. Buďte nepřítel, anebo... Jednoruký. No, tak mu prostě říkám. Pochopíte proč.

Zprvu mě to bezmála vyděsilo.

Jeden svět je totiž velmi, ale opravdu velice jiný od všech ostatních. Obrovská, nepopsatelně obrovská ruka se v neskutečném tichu a téměř dokonalé tmě napřahuje nad celým světem, který se pod ní pomalu, pomaličku otáčí.

Vidím, jak z povrchu světa vytahuje maličké, kluzké, chvějivě vlnky, vtahuje do sebe anebo znovu spouští dolů. Zvolna, beze spěchu, pořád.

Vím již, že jsem zrovna takovou vlnkou. Ale na rozdíl od jiných, já Jednorukého vidím. Nějakým kouzlem, možná jen díky náhodné pravděpodobnosti nejsem spřažen s temným světem tak pevně jako oni. A vidím. VIDÍM.

Jednoruký je mým výběřčím. Když mě vyzvedne, vracím se do světů, kde střílím a zabívám. A pak mě zase vrátí sem.

Hlava je plná otázek. Kdo to je? Proč je tento svět tak strašně jiný? Kdo ho stvořil? A kdo mě? Ale hlavně, proč? Proč??

Jsem dobrý zabiják, a tak se snažím nalézt odpovědi i tam, kde to jde obtížně. Vnímám, že po každém návratu pod gigantické rameno Jednorukého jsem volnějši a volnějši. Nebude trvat dlouho, a budu moci podle své vůle prozkoumat tento divný prostor. A zjistím, co je Jednoruký zač. Proč to dělá.

Možná snad, že i vyjdu z toho světa ven, a objevím důvod proč se tohle všechno děje. Co jako pak budu dělat?

Co byste řekli: jsem střelec a zabiják, ne?

7: NENAPOVÍDAT!

„Sss! Jak to má být?“

To jsem si mohla myslet. Jako obvykle. Zas chce napovídat.

Co s ním, když se ale není schopen naučit ani základy?

Vidím úpěnlivou prosbu v jeho hezkých očích, když mi nenápadně ukazuje jeho organizér. Zhluboka vzdychnu: plocha pro řešení je počmáraná jak od pětiletého dítěte. Tohle má být nějaké matematické řešení?

„Mí nula...!“ syкну tiše.

Z jeho výrazu ale vidím, že nápovědu nepobral.

„Nenapovídat!“ zazní zepředu.

„Sss-!“

„Odmocnina.... Í es lomeno mí nula cé té,“ špitám koutkem úst.

Zírá na organizér, něco škrťá, něco dopisuje. Hodím okem do strany. Pro všechny svaté. Zase to má špatně.

„Minuta do konce!“ oznamuje zkoušející zrudně.

Je to marné. Vzdávám to. Kolegáčku, máš zkrátka smůlu.

Ty krásné fialové medúzy z Tau Ceti se prostě teorii relativity nikdy nenaučí.

8: PROSTÉ POČTY

Ulice byly plné nepojízdných automobilů, autobusů i tramvají. Metro nejezdilo už několik hodin, obchody přestaly prodávat, všude zněly sirény záchranných a policejních vozů, a zpoza kopce, tam, kam před pár minutami spadlo velké dopravní letadlo, stoupal temný chochol dýmu.

Přes to všechno osmý červen patřil ke skvělým dnům školáka Michala, a sliboval stát se nejspíše dnem naprosto nejlepším. Spolu s kamarády seděl na obrubníku před samoobsluhou, a cpali se nanuky.

„Dej další!“ natáhl se Jeník zleva.

Michal, držící v každé ruce jeden nanuk, je opatrně přiblížil k sobě. Jako zázrakem se mezi nimi zjevil třetí, zcela nový nanuk. Jeník ho ukořistil rychlým chvatem, zbavil obalu a s požitkem ukousl. „A takhle to už bude pořád?“ ujišťoval se.

„Pořád,“ přitakal nadšeně Michal.

*

Hodinu před tím to ale vypadalo zcela jinak.

„Jo tak to by moh říct každěj!“ rozléhal se naštvaný hlas prodavače Brokuzy. „Žádný kecy a cálovat, mladej!“

„Já jsem vážně tu pětikorunu měl, pane Brokuzo! Možná mi vypadla z kapsy, někde tu musí být!“

Brokuzův neholený obličej však neznal slitování. „Jo musí? Tak víš co? Naval ten pitomej nanuk, cucáku. A nedostaneš ho, dokud nezaplatíš, to je jasný jako že jedna a jedna sou dvě!“

Michal zdrceně vyšel ze samoobsluhy. Slunečný den se rázem proměnil v šedivé bezživotí. Tak moc se na nanuk těšil! Hýčkal chladnou pětikorunu v kapse od rána celý den! A teď- a teď-

Toho pána ani neviděl přicházet. „Michale?“

Vzhlédl. Nikdy ho tu neviděl. Úzká, úlisná tvář, bezvadně zaříznutý černý vous. A ty růžky ve vlasech byly úplně maličké.

„Sledoval jsem, co se stalo. Možná by to šlo změnit...“

Chvilku nad tím uvažoval. „A mohli byste... pane?“

„Ovšem. Naštve me spolu Brokuzu, co říkáš. Chtěl bys, aby se pro změnu jedna a jedna rovnaly třeba... třem?“

9: DODAVATEL

„Ne, nechci slyšet žádné jalové výmluvy!“ ječí hlas v telefonu.
„Nezajímají mě žádné objektivní potíže! Chci novou dodávku!
Lepší než ta minulá! A to hned!“

„Šéfe-“

„Jestli je >šéfe< jedné na co se zmůžeš, pošlu tě fofrem tam,
kde se ti to ale fakt líbit nebude, mladej!“ soptí hlas.

„Ale šéfe-“

„Nejsem zvědavý na žádné tvoje připomínky! Chci dodávku!
Udělej to jak chceš, je mi to jedno! Podívej se na svého
předchůdce, co dokázal před dvaceti lety! Chtěl jsi jeho funkci?
Chtěl! Tak makééj!“

Cvak a ticho.

Ztěžka to rozdýchávám. Ne, opravdu nemá cenu něco
vysvětlovat. Co jako mám s tak mizerným materiálem, který tu je,
dělat? Vždyť to není zhola k ničemu!

S pocitem naprosté zbytečnosti projedu rejstřík. Kdepak.
Marnost nad marnost. Hej- počkat. Co je tohle?

Koukám na položku a v mé ustarané hlavě se začíná cosi rodit.
To by mohlo vyjít. Né, to musí vyjít! Bleskově dělám propočty.
Páni! To by mohlo hodit možná i sedmdesát milionů duší!

Vezmu notes a pomalu, s rostoucí nadějí, si přepíšu jméno:
Hitler, Adolf.

10: ZRADA A POMSTA

Nechali mě tady.

Nikdy mě neměli rádi! Jen koukali jak se mě zbavit. To pořád bylo řečí, že jsme jedna rodina, že se máme rádi, že máme držet pohromadě!

Odkopli mě jak prašivého psa, nechali tady za kamenně pevnými dveřmi s jinými mě podobnými. Jsme pro ně zlé svědomí světa, temně děsivá stránka kterou nikdo nechce vidět. Všichni o nás, vyděděncích, vědí, a všichni dělají jako že se jich to netýká. Pokrytci! Věrolomníci!

Zprvu jsem plakal, přemožen žalem z té zrady.

Pak jsem rezignoval. Marnost nad marnost a všechno je marnost! Jenže pak se stalo něco zvláštního.

Našel jsem cestu ven.

Dlouho jsem sbíral sílu. Ale dnes už jí budu mít dost. Vylomím vrata, vydám se po tak známé cestě domů. Až tam dorazím, nejspíš budou sedět u večeře. Přijdu až k nim a řeknu: Vy jste na mě určitě zapomněli. Ale já na vás ne. A dnes se spolu zase setkáme!

A víte co vám prozradím? Nebudu sám. Půjdeme všichni!

Na krajinu se snáší studený, uplakaný soumrak. Mrazivý vítr žongluje s plamínky svíček a šeptá korunám stromů své tisícileté, temné mantry.

Teď, teď bude ta správná chvíle.

Opřu se do dveří.

Jde to. Jde to!

*

Toho pozdního dušičkového večera už nebylo na hřbitově moc lidí. Nikdo si nevšiml, jak se jeden kamenný náhrobek dal zvolna do pohybu. A pak druhý, a další...

Ale i kdyby to někdo z živých zahlédl, stejně už by ničemu nedokázal zabránit.

11: TAKOVÁ NEOPATRŇOST

Účinek prvního výstřelu byl spektakulární. Projektil pronikl zády, přičemž nejspíše trefil žebro. Nárazem deformovaná střela jako rotující fréza pronikla biologickými tkáněmi a spolu s velkým chuchvalcem masa a krve vylétla vpředu přímo do police se zlevněnými chipsy. Strejda (pracovní označení) se zvláštěně zapotácel a zřejmě se rozhodl podívat na velkou žlutou ceduli „sleva 40 %“ hodně zblízka.

Okolí byla radost sledovat.

Někdo se ani neohlédl – obvykle jedinci s plackami u hlavy, kteří zrovna řešili jeden z nespočtu nesmírně důležitých telefonátů, na kterých závisí přinejmenším osud celého kontinentu. Anebo mladí týpci v kapucích, s ušima vycpanýma směšnými drátky. Ti nevnímali nikdy nic.

Pár žen zaječelo. Obvyklá reakce, a pak se ještě komicky chytou za pusy, asi aby jim nevypadly klapáky. Pár lidí se prostě ohlédo a zjevně nevěřilo vlastním očím. Obrázek, přicházející do jejich mozku byl příliš absurdní na to, aby mu uvěřili.

Pár jedinců vždy popadne rapl a vyrazí slepě střemhlav pryč, ti jsou nejzábavnější.

Pohnul jsem rukou a zbraň znovu tvrdě kopla do dlaně.

Zásah! Já jsem fakt tak dobrej!

Bam, bam. Další dvě díry v úředníkovi, který ještě před minutou zruděn celým světem tlačil vozík, vrchovatě naložený komerčním harampádím.

To už kolem zavládl činorodý chaos, každý se snaží dostat co nejdál ode mě, konzervy padají, lidi padají, rvou se bezohledně jeden přes druhého, bezhlavě klopýtají, křičí, plazí se, skučí a lomí rukama. Do toho brutálně líbezně hraje vtíravý reklamní slogan „kup si mě!“ Prostě, konzumní horor v plných grádech.

Bam. Ten jí taky koupil. To já ne, to ta reklama! No vážně!

Nechvátám. Pečlivě počítám při své pochůzce mezi regály. A když zbývá poslední včelka, obrátím zbraň proti sobě.

Bam.

Maličko zakolísám, jak moje tělo padá na zem. Konec komedie, jdu domů. Neviděn, nepoznán, volně a spokojeně plynu mezi regály a skrz stěny prolínám ven. Nezajímá mě, co budou noviny psát o novém šíleném vrahovi. Užij si zábavu na cizí

účet. Tak jako dřív. Tak jako si užiji příště, ale možná si vyberu spíš auto. Možností je přece tolik...

No co co, lidi? Vy se snad divíte? A dobře vám tak! Jen naprostý idiot dnes provozuje svojí duši bez antiviru a firewallu!

12: MOJI ŽÁCI

„Klid, kolegyně, jen klid,“ pravil chlácholivě ředitel základní školy, a přisunul plačící učitelce sklenici minerálky. „Klidně řekněte, co se stalo. Jsem tu od toho, aby se věci daly do pořádku...!“

„Budete si myslet, že jsem se zbláznila-!“ škytla učitelka.

„Ale kolegyně!“ řekl pohoršeným tónem. „Já už jsem zažil tolik divných situací, že něco takového absolutně nehrozí. Bylo toho na vás už moc, že ano?“

Trochu nepřítomně přikývla, pak ale okamžitě zavrtěla hlavou. „Ne, nebylo! O to vůbec nejde! Já nemám s žáky sebemenší potíže, jen- jen-“ Slova přerval nový pláč.

„Takže v čem je... tedy problém?“ tázal se ředitel opatrně.

„Moji... moji žáci jsou... kostry!“ vyhrkla zoufale.

Jaký div, že i řediteli došla slova. „No... to je, připusťme, přece jen trochu zvláštní,“ poznamenal po chvíli. „Jak jste na to přišla?“

Když už to bylo venku, pedagožka se trochu uklidnila.

„Začalo to už před časem. Pane řediteli, sám to jistě dobře znáte. Každá třída má svůj zvuk, svůj typický šum, i když jsou všichni zticha. A mě se najednou zdálo, že když píšu na tabuli, zvuk se změní.“

„Jiný úhel odrazu zvuku?“ nadhodil ředitel.

Zavrtěla hlavou. „Bylo to pokaždé, když jsem se k žákům otočila zády. Třeba když jsem šla otevřít okno. Nebo pro mapu do skříně.“

„Ale to přece neznamená, že jsou vaši žáci... co že jste to říkala?“

„Kostry, pane řediteli. Kostry! Na mou duši!“ sepjala ruce.

„Aha. Nu, můžete mi říci, jak jste přišla... zrovna na tohle?“

„Viděla jsem je!“ vyrazila ze sebe s horečnatou urputností.

„Vi- dě- la?!“ slabikoval ředitel.

Křečovitě přikývla.

„Promiňte, tomu nerozumím. Jako... jak?“

„Stalo se to nečekaně, pane řediteli. Když jsem po vánocích diktovala látku, podívala jsem se na okna. Venku byla samozřejmě tma, ale ve sklech se díky světlu zářivek odrážel obraz mé třídy. A- a-“ zalapala po dechu.

„A-?“

„V lavicích seděly malé kostřičky!“ zakvílela a znovu se dala do pláče.

Ředitelova tvář podržela účastný výraz. Sáhł do zásuvky, vymáčkl tobolku Xanaxu a podal učitelce. „Vemte si to. Prosím.“

Zpola nepřítomně polkla lék a zapila, aniž se ptala co to je.

„Dobrá,“ řekl chápavě. „To se může stát. Lom světla... únava, chvilková zraková indispozice, moment, kdy překvapivá představa vnutí mozku neočekávaný vjem...“

Znovu zavrtěla hlavou. „Myslela jsem si to také. Ale...“

„Zkusila jste to ještě někdy?“

Přikývla. „Několikrát. A vždycky tam byly. Vždycky!“

„Tedy... vaše třída se během zlomku sekundy, než jste přenesla pohled z lavic na okna, proměnila... v kostry?“

Upřela na něj zoufalý pohled. „Já vím, jak to zní. Ale nejsem šílená! Víte, jak to bylo dál?“

„To nevím. Povídejte!“

„Ještě několikrát jsem je takhle viděla. Ale pak si někdo z nich všiml, že je vidím. A od té doby už je odraz ve skle zcela v pořádku!“

„No výborně, kolegyně!“ pousmál se ředitel. Konečně záblesk naděje, pomyslel si. „Takže... je vlastně všechno dobré, ne?“

„Není!“ zaječela náhle, ale pak jen sklesle zavrtěla hlavou. „Ne, není. Není. Není,“ opakovala jak zacyklená gramofonová deska.

„Ach-! A pročpak?“

„Nedalo mi to. Vzala jsem si prstýnek se zrcátkem. A když jsem psala na tabuli vyjmenovaná slova po „S“...“

„Podívala jste se za záda,“ poznamenal ředitel.

„Ano,“ vydechla. „Vy mi to neuvěříte. Ale zase tam byly. Všechny!“

Ředitel si promnul kořen nosu. „Rozumím,“ zamumlal. „No, podívejte se, kolegyně...“

„Nevolejte na mě doktora! Prosím!“ sepjala znovu ruce.

„Ale kdepak!“ řekl chlácholivě. „To by mě vůbec nenapadlo, kolegyně. Tohle je jen projev dlouhodobého vypětí a přepracování, ovšem, připouštím, v poněkud makabrozní

podobě. Měl jsem tu učitele, který viděl fialové slony, školníka který si myslel že pod parketami pobíhají permoníci, ale kostry, tedy, víte... jaksi...“

„Nemyslíte si tedy, že jsem blázen?“ zasmála se křečovitě.

„To rozhodně ne. Odpočínáte si, přečtete něco z krásné literatury, a hned to z vás všechno spadne. A já se mezitím postarám, aby třída byla tak, jak má být. Souhlasíte?“

Nadšeně a vděčně přikývla. Ještě když se s ředitelem loučila ve dveřích, měla v očích slzy, ale tentokráte už to byly slzy naděje.

Když se dveře zavřely, ředitel svěsil ramena a dlouze vydechl. Tak, a teď ta třída! Sevřel rty a vyrazil tichými chodbami školy.

Když vešel do třídy, žáci zaraženě seděli na svých místech. Bylo vidět, že jsou vylekáni tím, co se stalo. Vtip se nepovedl.

Postavil se na stupínek. „Tak podívejte se,“ začal přísně, ale nevydržel to. Prosebně rozpřáhl ruce. „Děcka děcka...! To se dělá? Takhle lekat paní učitelku? Ona se tak snaží, aby výuka byla co nejvstřícnější, pomáhá vám s učením, nekřičí, nenechává vás po škole, a vy takhle?! To vás nenapadlo, že jí může ublížit, když by začala pochybovat o tom, jak se věci mají?! Co kdyby odešla? Kde bych sebral tak skvělého pedagoga?! Takže dost, říkám. Přestanete zlobit. Jasně?!“

Dvacet dva kostříček v lavicích poslušně zakývalo lebkami.

Ředitel si oddechl. Dnes se dobrý učitel shání moc těžko.

Zvlášť mrtvý.

13: STAROŽITNOST

Stihl jsem to. Stihl, hurá!

Téměř bych jásal nahlas. Od chvíle, kdy jsem ve starožitnictví zahlédl ten krátký japonský meč wakizaši, uplynulo jen dvacet minut. Během té doby jsem stihl doběhnout do nejbližšího bankomatu, vybrat peníz a nakoupit.

Tak nádherná zbraň, a za tak příjemnou cenu? Hlavice rukojeti, oplet, záštita, obústek, kalící linka skutečná nikoli broušená, pouzdro staré dřevo, kozuka i kógai k tomu, všechno nepochybně ruční práce od někoho, kdo očividně ví, co dělá!

„To by bylo na dlouho,“ sdělil suše prodavač na mou užaslou otázku, proč se jiné, mnohem horší kousky prodávají desetkrát draž. „Prostě tu zrovna je. Co vy na něj...?“

Neviděl jsem, neslyšel, až jsem se ocitl doma. S bušícím srdcem jsem hodil na stůl starý montážní ubrus a opatrně jsem wakizaši rozebral. Když na mě na řapu vykouklo nezřetelné Izumi no kami, málem mě to položilo. No dobře. Nebyl jsem zas takový idealista, abych uvěřil že jsem čirou náhodou koupil skutečný originál někdy ze sedmnáctého století, ale i kdyby to byl padělek, tak mistrně zhotovený.

Složit zbraň dohromady mi trvalo asi dvě hodiny. Ne že bych byl tak nešikovný, ale milimetr po milimetru jsem obdivoval vše, co obdivovat jde. Nakonec jsem si ji krátce vyzkoušel. Páni drazí! Přece jen máma rukama už prošlo víc než pár japonských mečů, ale tenhle šel ven jako žádný jiný. Dobře navržená křivka čepele pomáhá tasení, a dobrý meč jde obvykle tasit jakoby sám. Tenhle ne. Ten šel ven doslova dychtivě! To nebylo pouhé železo. To byla organická součást ruky! Hned po prvním tasení jsem to musel znovu rozdýchávat. Čepele mívají různé povahy, od zcela mrtvých kusů komerční sériové výroby až po silné osobnosti drahocenných kousků, ale tohle byl hladový zabiják. Uf!

Takže dotyčný „úlovek“ se už toho večera skvěl doma ve stojanu na mé polici. Usínal jsem s pocitem, že když je štěstí unavené, sedne i na vola, a já právě udělal nákup svého života.

*

V noci jsem se vzbudil.

To u mě nebývá zvykem, spávám jako medvěd v zimě. V hlavě mi ještě dozníval řev bitvy, svištění čepelí a neodbytný pocit, že v té bitvě po mě někdo jde. Ano, zní to možná divně, ale uprostřed

nepřátel s nimiž jsem si věděl rady, jsem měl pocit ohrožení, které se teprve blíží. Ale kupodivu mě to nelekalo, věděl jsem že se mohu spolehnout na své ruce i na své zbraně. Pousmál jsem se do tmy: to ten nákup. Člověku se tak silný dojem nutně obtiskne do snů. Chvilku jsem se vrtěl, než jsem opět usnul.

*

Někde jsem se škrábl, aniž jsem si toho všiml, pomyslel jsem si ráno, když jsem natahoval ponožku. Na nártu jsem měl asi osmicentimetrový povrchový škrábanec. To se neřeší, člověk se pořád někde „obrušuje“.

Den utekl jak voda. Nechlubil jsem se spolupracovníkům, kteří beztak nesdíleli mou vášeň pro chladné zbraně. Dorazil jsem domu, udělal nějaké jídlo, hodil hadry do pračky, a pak seděl a s pocitem nesmírného vnitřního uspokojení se na wakizaši prostě jen díval. Chápu, že to může připadat úsměvné. Mě to ale přišlo úplně normální.

Zato nové probuzení v noci už mi normální nepřišlo. No no, řekl jsem si v duchu. To jsem se opravdu splašil? Ano, opět se mi zdálo o bitvě. Ale tentokrát jsem viděl i toho, kdo po mě takzvaně šel. Nebyl to obyčejný samuraj laciné třídy, které jejich velitelé naučili jedinou věc – mlátit do soupeře jako hluchý do vrat bez ohledu na svůj život. Už když jsem ho zahlédl, došlo mi že je výjimečný. Vůbec neřešil bouři bitvy kolem sebe – proplouval lesem čepelí jako ledoborec ledovou tříští.

Znovu jsem se mimoděk usmál, protože jsem si pamatoval i na svou reakci. Nejspíše jsem byl v tom snu také samuraj, na opačné straně fronty, ale myšlení jsem měl novodobě evropské. Místo abych čelil výzvě tak jak mi kázala čest, dvěma pohyby jsem si vyklidil místo kolem sebe a nepatrně jsem ucouvl, abych rozhodil rytmus jeho pohybů. Patrně si toho nevšiml. Vlastně ani nemohl – takovéto finty byly vynalezeny až v posledních řekněme padesáti letech, když analýzy filmových záznamů umožnily rozklíčovat úchvatnou mechaniku japonského šermu krůček po krůčku.

Jeho katana vzlétla v zářivé křivce, a má ruka se dala do pohybu. V té chvíli sen skončil. Zahloubal jsem se do sebe. Žádný špatný pocit. Proč také – vždyť jsem věděl, že mám navrch. Ale zvláštní to přece jen bylo.

*

Škrábanec na stehně, který jsem po probuzení zaregistroval, už byl zvláštní přece jen více. Chvilí jsem na to koukal. To mám v posteli nějaký hrot nebo skelné vlákno, o které se takhle hloupě drápu? Nebyl moc čas to řešit, práce volala a ráno je každá minuta drahá. Ale převalovalo se mi to v hlavě celý den.

Když jsem se vrátil domů, pečlivě jsem vyklepal matraci, převlékl prostěradlo a celou plochu důkladně prozkoumal dlaněmi. Připadal jsem si přitom jak dokonalý hlupák. Proč dělám něco, čemu sám nevěřím?

Nakonec jsem stejně skončil v obýváku před wakizaši.

Nic neříkal.

Já jsem také nic neříkal, ale nejraději bych řekl.

No co, jiní lidé si povídají například s květinami, tak nejsem zas tak velký blázen, ne?

Tentokrát jsem nemohl usnout. Propadal jsem se vrstvou výkřiků do snů, a ihned z nich zase vypadával zpět do bdění, nedařilo se mi zabrat. A najednou jsem tam byl.

Ale tohle všechno už se mi přece zdálo, uvědomil jsem si náhle. Jsem ve snu! Málem jsem se rozesmál. Tak tentokrát si to vyjasníme, pomyslel jsem si.

Á, tady tě mám. No konečně. Vítej, řekl jsem, ale stejně to v tom řevu kolem nebylo slyšet. Téměř s potěšením jsem sledoval, jak jeho katana zamířila na svou smrtící pouť. Čepel v mých rukou se té jeho vydala naproti, i když úplně jinak, než čekal. Oslnivý blesk, který mě měl správně rozetnout, se mi mihl pár palců před obličejem a promáchl do prázdna.

Prásk! To udeřila má čepel zhora do jeho, až mu zbraň vylétla z rukou. A máš to, hochu, pomyslel jsem si. Tohle tě asi ve škole neučili, co. Podívej se – bude to poslední, co uvidíš. Čepel už mám otočenou (pochopitelně že manévr odnesl hřbet, nikoli ostří) a teď takhle krásně naberu vodu.

Jenže jeho pravá ruka vůbec nekopírovala pohyb vyraženého meče, jak by správně měla. Naopak, už v průběhu mého úderu zamířila křížem k pasu, kde uchopila rukojeť wakizaši.

On to čekal!

Sen v tu vteřinu rázně změnil svou chuť do temně měděné.

Rozpoznal mou lest! Nechal si schválně vyrazit katanu, aby dostal mé ruce mimo osu, a teď mě rozpáře svým wakizaši z pravé strany, kde nemám krytí ani možnost úhybu!

Mé srdce se proměnilo v led. Přesně tak se člověk cítí, když ví, že udeřila poslední vteřina jeho života.

Na všechno ale bylo nejspíše pozdě. Instinktivně jsem do dráhy čepele vrazil aspoň rameno, ačkoli jsem velmi pochyboval, že to stihnu. V takové chvíli se člověku do mysli obtiskne svět s absolutně všemi podrobnostmi. A já naprosto zřetelně poznal, že můj život chce ukončit wakizaši, který odpočívá ve stojanu v mém obýváku.

*

„Di do pr- ty de-!“ ozvalo se tlumeně zpoza zdi. Seděl jsem na posteli, oddechoval jsem jak po maratónu, byl jsem celý zpocený a rozhořčený projev souseda byl nejspíš reakcí na řev, s nímž jsem se probudil. Chvíli mi trvalo, než jsem se vzpamatoval natolik, že jsem bouchl dlaní do budíku, abych rozsvítil ciferník. Půl třetí. Ale hrome.

To už bylo moc i na mě. Takhle divoké sny mě vážně netěšily.

Zobnu si Diazepam a dospím to, řekl jsem si. Když jsem se cestou do kuchyně mimoděk poškrábal na rameni, byl to ale jiný pocit než by být měl. Podíval jsem se. Z pravé strany mě tam zdobil dlouhý, tenký škrábanec. Přesně v místech, kam měla dopadnout rána ve snu.

A já věděl proč. Můj sok ze snu původně mířil na krk. Fakt jsem to stihl na poslední okamžiček.

Nárt. Stehno. Rameno.

Leze to nahoru.

V dalším snu bude na řadě už můj krk.

Pustil jsem prášky, a doslova vlétl do obýváku.

„O co ti jde! O co ti kur- jde!“ zařval jsem na něj zběsile.

Meč neodpověděl. Aspoň že to. Slyšet odpověď, sám na sebe už zavolám Chocholouška.

Ne, už jsem raději nespál. Stálo mě to čtyři lahváče a prvně v životě jsem šel ráno do práce nametený.

*

„Budu souhlasit i když mi vrátíte jen část peněz,“ řekl jsem starožitníkovi, když jsem hned odpoledne ten drahocenný kousek s nevýslovnými pocity položil zpět na jeho prosklený pult.

Díval se na mě a já si v duchu říkal – hlavně se nezačni ptát, proč ho chci vrátit. Nezačal. Po chvílce mlčení vyndal ze zásuvky bankovky, odpočítal přesný obnos a podal mi ho.

„Děkuji,“ vypadlo ze mě.

Pokýval hlavou, a pak pronesl dvě slova, která mě dostala.

„Já vím,“ řekl tiše.

Vypadl jsem ven jak nejrychleji to šlo.

Rozumíte, v životě není moc věcí, které by člověk věděl jistě. Ale proč je ten krásný japonský meč ve výloze tak levně k prodeji, a proč z ní občas zmizí a pak se do ní zase vrátí, už vím zcela přesně.